

Arrest

nr. 201 230 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Vincent NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2018 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: L.

voornaam: I.

geboortedatum: 17.09.1959

geboorteplaats: Gegaj, Tropoje

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet overschreden te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd ter kennis gegeven op 07/09/2017 Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende vier asielaanvragen in (namelijk op 06/03/2012, 21/05/2013, 14/07/201en op 11/08/2017). Het CGVS behandelde de eerste asielaanvraag ten gronde en weigerde de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan betrokkene. De drie volgende aanvragen werden telkens niet in overweging genomen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene poogde zijn dossier te laten regulariseren door een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, daterend van 30/11/2012 en aangevuld op 05/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvraag uiteindelijk op 06/03/2018 ongegrond.

Hij woont samen met zijn familie, die bestaat uit zijn vrouw L. N. (°05/10/1963) en hun drie meerderjarige kinderen L. S. (OV 8586214 °17/01/1994), L. B. (OV 6275259 °06/11/1991) en L. A. (OV 6485638 °16/12/1989). Zijn vrouw en kinderen beschikken allen over een recht op verblijf. Het feit dat zijn familie over een recht op verblijf beschikt opent voor betrokkene niet automatisch een recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Albanië van daaruit een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene zal ook een inreisverbod opgelegd

krijgen – hij kan altijd de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem

ook achterna reizen naar Albanië. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is met betrekking tot het familiale leven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn broer (naam niet bekend) zou ook in België verblijven. Hij zou gedurende enige tijd bij zijn broer hebben gewoond omdat er spanningen in het gezin waren. Voor de relatie met deze broer geldt mutatis mutandis hetzelfde in het kader van artikel 8.

Vermits betrokkene hier een legale status heeft gekregen en enkel betrokkene in de illegaliteit vertoeft, gaf DVZ in het kader van de regularisatieaanvraag dd. 30/11/2012 de opdracht om een socio-economisch onderzoek te laten uitvoeren. Uit dit onderzoek bleek dat betrokkene niet echt moeite doet om te integreren in de Belgische maatschappij zo leerde hij geen één van de drie landstalen spreken, zocht hij geen werk, volgde hij geen opleidingen, en neemt hij niet deel aan het verenigingsleven. Hij leeft bovendien op de kap van zijn kinderen en is voor zijn onderhoud volledig van hen afhankelijk. Dit wijst telkens op een zeer geringe integratie. Hoewel betrokkene hier al sinds 2012 verblijft (dus bijna 6 jaar) is er dus weinig sprake van integratie. Mogelijk heeft hij wel een sociaal netwerk opgebouwd, hij heeft hier ook familie. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in Albanië, hij heeft er nog vrienden/kennissen/familie (zus) wonen en spreekt nog één van de courante landstalen. Deze elementen zullen een re-integratie in de Albanese maatschappij mogelijk maken. Het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en de strijd tegen de illegaliteit wegen op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met betrekking tot het privéleven evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM te constateren.

In een E-mail aan DVZ d.d. 14/03/2018 verzocht de advocaat van betrokkene, Mr. Vincent Neerinckx, om betrokkene in vrijheid te stellen in afwachting van de beslissing m.b.t. zijn procedure gezinshereniging en van de beslissing m.b.t. aanvraag 9bis.

Over een 9 bis aanvraag voor machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2012 werd ingediend werd op 06.03.2018 nog een beslissing getroffen door DVZ. Dit verzoek werd als ontvankelijk doch ongegrond afgewezen. Deze beslissing werd op 14.03.2018 aan betrokkene betekend. Wat de procedure gezinshereniging betreft werd op 14.03.2018 naar gemeente Zottegem gebeld (dienst burgerzaken). Men had geen weet van deze procedure, die evenmin in het dossier kan terug gevonden worden. Hiermee kan momenteel dus geen rekening gehouden worden.

Vermits het verslag/formulier hoorrecht in Albanees ingevuld werd, moet het eerst vertaald worden. Momenteel kan geen rekening gehouden worden met de aangehaalde elementen. Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

□ artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet overschreden te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd ter kennis gegeven op 07/09/2017 Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende vier asielaanvragen in (namelijk op 06/03/2012, 21/05/2013, 14/07/2014 en op 11/08/2017). Het CGVS behandelde de eerste asielaanvraag ten gronde en weigerde de toekenning

van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan betrokkene. De drie volgende aanvragen werden telkens niet in overweging genomen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene poogde zijn dossier te laten regulariseren door een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, daterend van 30/11/2012 en aangevuld op 05/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvraag uiteindelijk op 06/03/2018 ongegrond.

Hij woont samen met zijn familie, die bestaat uit zijn vrouw L. N. (°05/10/1963) en hun drie meerderjarige kinderen L. S. (OV 8586214 °17/01/1994), L. B. (OV 6275259 °06/11/1991) en L. A. (OV 6485638 °16/12/1989). Zijn vrouw en kinderen beschikken allen over een recht op verblijf. Het feit dat zijn familie over een recht op verblijf beschikt opent voor betrokkene niet automatisch een recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Albanië van daaruit een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene zal ook een inreisverbod opgelegd krijgen – hij kan altijd de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem ook achterna reizen naar Albanië. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is met betrekking tot het familiale leven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn broer (naam niet bekend) zou ook in België verblijven. Hij zou gedurende enige tijd bij zijn broer hebben gewoond omdat er spanningen in het gezin waren. Voor de relatie met deze broer geldt mutatis mutandis hetzelfde in het kader van artikel 8.

Vermits betrokkenes gezin hier een legale status heeft gekregen en enkel betrokkene in de illegaliteit vertoeft, gaf DVZ in het kader van de regularisatieaanvraag dd. 30/11/2012 de opdracht om een socio-economisch onderzoek te laten uitvoeren. Uit dit onderzoek bleek dat betrokkene niet echt moeite doet om te integreren in de Belgische maatschappij zo leerde hij geen één van de drie landstalen spreken, zocht hij geen werk, volgde hij geen opleidingen, en neemt hij niet deel aan het verenigingsleven. Hij leeft bovendien op de kap van zijn kinderen en is voor zijn onderhoud volledig van hen afhankelijk. Dit wijst telkens op een zeer geringe integratie. Hoewel betrokkene hier al sinds 2012 verblijft (dus bijna 6 jaar) is er dus weinig sprake van integratie. Mogelijk heeft hij wel een sociaal netwerk opgebouwd, hij heeft hier ook familie. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in Albanië, hij heeft er nog vrienden/kennissen/familie (zus) wonen en spreekt nog één van de courante landstalen. Deze elementen zullen een re-integratie in de Albanese maatschappij mogelijk maken. Het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en de strijd tegen de illegaliteit wegen op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met betrekking tot het privéleven evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM te constateren.

In een E-mail aan DVZ d.d. 14/03/2018 verzocht de advocaat van betrokkene, Mr. Vincent Neerinckx, om betrokkene in vrijheid te stellen in afwachting van de beslissing m.b.t. zijn procedure gezinshereniging en van de beslissing m.b.t. aanvraag 9bis.

Over een 9 bis aanvraag voor machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2012 werd ingediend werd op 06.03.2018 nog een beslissing getroffen door DVZ. Dit verzoek werd als ontvankelijk doch ongegrond afgewezen. Deze beslissing werd op 14.03.2018 aan betrokkene betekend. Wat de procedure gezinshereniging betreft werd op 14.03.2018 naar gemeente Zottegem gebeld (dienst burgerzaken). Men had geen weet van deze procedure, die evenmin in het dossier kan terug gevonden worden. Hiermee kan momenteel dus geen rekening gehouden worden.

Vermits het verslag/formulier hoorrecht in Albanees ingevuld werd, moet het eerst vertaald worden. Momenteel kan geen rekening gehouden worden met de aangehaalde elementen. Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

□ artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet overschreden te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd ter kennis gegeven op 07/09/2017

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende vier asielaanvragen in (namelijk op 06/03/2012, 21/05/2013, 14/07/2014 en op 11/08/2017). Het CGVS behandelde de eerste asielaanvraag ten gronde en weigerde de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan betrokkene. De drie volgende aanvragen werden telkens niet in overweging genomen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene poogde zijn dossier te laten regulariseren door een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, daterend van 30/11/2012 en aangevuld op 05/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvraag uiteindelijk op 06/03/2018 ongegrond.

Hij woont samen met zijn familie, die bestaat uit zijn vrouw L. N. (°05/10/1963) en hun drie meerderjarige kinderen L. S. (OV 8586214 °17/01/1994), L. B. (OV 6275259 °06/11/1991) en L. A. (OV 6485638 °16/12/1989). Zijn vrouw en kinderen beschikken allen over een recht op verblijf. Het feit dat zijn familie over een recht op verblijf beschikt opent voor betrokkene niet automatisch een recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Albanië van daaruit een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene zal ook een inreisverbod opgelegd krijgen – hij kan altijd de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem ook achterna reizen naar Albanië. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is met betrekking tot het familiale leven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn broer (naam niet bekend) zou ook in België verblijven. Hij zou gedurende enige tijd bij zijn broer hebben gewoond omdat er spanningen in het gezin waren. Voor de relatie met deze broer geldt mutatis mutandis hetzelfde in het kader van artikel 8.

Vermits betrokkenes gezin hier een legale status heeft gekregen en enkel betrokkene in de illegaliteit vertoeft, gaf DVZ in het kader van de regularisatieaanvraag dd. 30/11/2012 de opdracht om een socio-economisch onderzoek te laten uitvoeren. Uit dit onderzoek bleek dat betrokkene niet echt moeite doet om te integreren in de Belgische maatschappij zo leerde hij geen één van de drie landstalen spreken, zocht hij geen werk, volgde hij geen opleidingen, en neemt hij niet deel aan het verenigingsleven. Hij leeft bovendien op de kap van zijn kinderen en is voor zijn onderhoud volledig van hen afhankelijk. Dit wijst telkens op een zeer geringe integratie. Hoewel betrokkene hier al sinds 2012 verblijft (dus bijna 6 jaar) is er dus weinig sprake van integratie. Mogelijk heeft hij wel een sociaal netwerk opgebouwd, hij heeft hier ook familie. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in Albanië, hij heeft er nog vrienden/kennissen/familie (zus) wonen en spreekt nog één van de courante landstalen. Deze elementen zullen een re-integratie in de Albanese maatschappij mogelijk maken. Het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en de strijd tegen de illegaliteit wegen op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met betrekking tot het privéleven evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM te constateren.

In een E-mail aan DVZ d.d. 14/03/2018 verzocht de advocaat van betrokkene, Mr. Vincent Neerinckx, om betrokkene in vrijheid te stellen in afwachting van de beslissing m.b.t. zijn procedure gezinshereniging en van de beslissing m.b.t. aanvraag 9bis.

Over een 9 bis aanvraag voor machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2012 werd ingediend werd op 06.03.2018 nog een beslissing getroffen door DVZ. Dit verzoek werd als ontvankelijk doch ongegrond afgewezen. Deze beslissing werd op 14.03.2018 aan betrokkene betekend. Wat de procedure gezinshereniging betreft werd op 14.03.2018 naar gemeente Zottegem gebeld (dienst

burgerzaken). Men had geen weet van deze procedure, die evenmin in het dossier kan terug gevonden worden. Hiermee kan momenteel dus geen rekening gehouden worden. Vermits het verslag/formulier hoorrecht in Albanees ingevuld werd, moet het eerst vertaald worden. Momenteel kan geen rekening gehouden worden met de aangehaalde elementen. Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet overschreden te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd ter kennis gegeven op 07/09/2017 Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende vier asielaanvragen in (namelijk op 06/03/2012, 21/05/2013, 14/07/2012 en op 11/08/2017). Het CGVS behandelde de eerste asielaanvraag ten gronde en weigerde de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan betrokkene. De drie volgende aanvragen werden telkens niet in overweging genomen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene poogde zijn dossier te laten regulariseren door een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, daterend van 30/11/2012 en aangevuld op 05/12/2012. DVZ verklaarde deze aanvraag uiteindelijk op 06/03/2018 ongegrond.

Hij woont samen met zijn familie, die bestaat uit zijn vrouw L. N. (°05/10/1963) en hun drie meerderjarige kinderen L. S. (OV 8586214 °17/01/1994), L. B. (OV 6275259 °06/11/1991) en L. A. (OV 6485638 °16/12/1989). Zijn vrouw en kinderen beschikken allen over een recht op verblijf. Het feit dat zijn familie over een recht op verblijf beschikt opent voor betrokkene niet automatisch een recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Albanië van daaruit een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene zal ook een inreisverbod opgelegd

krijgen – hij kan altijd de opschorting hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem ook achterna reizen naar Albanië. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is met betrekking tot het familiale leven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn broer (naam niet bekend) zou ook in België verblijven. Hij zou gedurende enige tijd bij zijn broer hebben gewoond omdat er spanningen in het gezin waren. Voor de relatie met deze broer geldt mutatis mutandis hetzelfde in het kader van artikel 8.

Vermits betrokkenes gezin hier een legale status heeft gekregen en enkel betrokkene in de illegaliteit vertoeft, gaf DVZ in het kader van de regularisatieaanvraag dd. 30/11/2012 de opdracht om een socio-

economisch onderzoek te laten uitvoeren. Uit dit onderzoek bleek dat betrokkene niet echt moeite doet om te integreren in de Belgische maatschappij zo leerde hij geen één van de drie landstalen spreken, zocht hij geen werk, volgde hij geen opleidingen, en neemt hij niet deel aan het verenigingsleven. Hij leeft bovendien op de kap van zijn kinderen en is voor zijn onderhoud volledig van hen afhankelijk. Dit wijst telkens op een zeer geringe integratie. Hoewel betrokkene hier al sinds 2012 verblijft (dus bijna 6 jaar) is er dus weinig sprake van integratie. Mogelijk heeft hij wel een sociaal netwerk opgebouwd, hij heeft hier ook familie. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in Albanië, hij heeft er nog vrienden/kennissen/familie (zus) wonen en spreekt nog één van de courante landstalen. Deze elementen zullen een re-integratie in de Albanese maatschappij mogelijk maken. Het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en de strijd tegen de illegaliteit wegen op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met betrekking tot het privéleven evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM te constateren.

In een E-mail aan DVZ d.d. 14/03/2018 verzocht de advocaat van betrokkene, Mr. Vincent Neerinckx, om betrokkene in vrijheid te stellen in afwachting van de beslissing m.b.t. zijn procedure gezinshereniging en van de beslissing m.b.t. aanvraag 9bis.

Over een 9 bis aanvraag voor machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2012 werd ingediend werd op 06.03.2018 nog een beslissing getroffen door DVZ. Dit verzoek werd als ontvankelijk doch ongegrond afgewezen. Deze beslissing werd op 14.03.2018 aan betrokkene betekend. Wat de procedure gezinshereniging betreft werd op 14.03.2018 naar gemeente Zottegem gebeld (dienst burgerzaken). Men had geen weet van deze procedure, die evenmin in het dossier kan terug gevonden worden. Hiermee kan momenteel dus geen rekening gehouden worden.

Vermits het verslag/formulier hoorrecht in Albanees ingevuld werd, moet het eerst vertaald worden. Momenteel kan geen rekening gehouden worden met de aangehaalde elementen. Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er op dat op 19 maart 2018 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding werd genomen. De verwerende partij verklaart dat "uit voorgaande blijkt dat de thans bestreden beslissing vervangen werd door de nieuwe beslissing van 19 maart 2018." Zij verzoekt bijgevolg de vordering tot schorsing zonder voorwerp te verklaren.

Ter terechtzitting bevestigen beide partijen deze gegevens.

De Raad stelt bijgevolg vast dat uit de "vervanging" van het bestreden bevel door het nieuwe bevel van 19 maart 2018, de verwerende partij het eerdere bevel van 14 maart 2018 impliciet doch zeker heeft ingetrokken. De vordering is bijgevolg zonder voorwerp.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT